

Μία σύγχρονη μαρτυρία - Η Παναγία στην Εντατική

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο χώρος τῆς μονάδας εντατικῆς θεραπείας εἶναι ἓνας χώρος πού γίνεται ἀγώνας εντατικὸς ἐναντίον τοῦ θανάτου. Οἱ γιατροὶ καὶ τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ παλεύουν μέ τὸν θάνατο ὁ οποίος διεκδικεῖ τὸν ἀσθενή, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀσθενὴς βρίσκεται σέ δύσκολη κατάσταση. Μπροστὰ τοῦ βλέπει τὸν θάνατο νὰ ἐρχεται, καὶ αὐτὸ τοῦ αὐξάνει τὴν στενοχώρια, συγχρόνως εἶναι μόνος τοῦ, χωρὶς τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἀγαπημένων τοῦ προσώπων, τὰ ὁποῖα βλέπει ελάχιστα λεπτά τῆς ὥρας. Τότε βρίσκεται ἀπέναντι στὰ μεγάλα ἐρωτήματα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἐμφανίζονται καὶ οἱ τύψεις ἀπὸ γεγονότα τοῦ παρελθόντος.

Στὸν θάλαμο εντατικῆς θεραπείας ὑπάρχει ἐντονο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν υγεία τοῦ σώματος καὶ τὴν διαφυγὴ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει παράλληλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ υπαρξιακὰ ἐρωτήματα καὶ τίς πνευματικὲς ἀνησυχίες τοῦ ἀσθενούς. Ὁ Κληρικὸς δύσκολα μπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ποιμαντικὴ τοῦ διακονία. Ἐτσι, ὁ ἀσθενὴς μόνος τοῦ πρέπει νὰ ἀνανήψῃ πνευματικά, νὰ δεχθῇ τίς ἐπισκέψεις τῆς θείας Χάριτος, ἀνάλογα μέ τίς προηγούμενες ἐσωτερικὲς καταστάσεις.

Μία σύγχρονη μαρτυρία - Η Παναγία στὴν εντατικὴ! Στό διαδίκτυο βρήκα

ένα κείμενο τού αιμνήστου λαμπρού Εισαγγελικού Λειτουργού Ευάγγελου Κρουσταλάκη, πού έφθασε μέχρι καί τήν θέση τού Εισαγγελέως τού Αρείου Πάγου, μέ τίς νομικές του γνώσεις, αλλά καί τό ήθος του. Ο ίδιος περιγράφει τήν εμπειρία του από τήν μονάδα εντατικής νοσηλείας στήν οποία βρέθηκε μετά από μία σοβαρή χειρουργική επέμβαση. Γράφει γιά τό «έντονο συναίσθημα απομόνωσης», γιά τήν «αίσθηση τής εγκατάλειψης, «τίς ατέλειωτες ώρες τής μοναξιάς», τίς πολλές σκέψεις πού «κατακλύζουν τό μυαλό τού ανθρώπου», καί πού ταλανίζουν τήν ψυχή του. Στήν αρχή τόν βοήθησαν οι όμορφες αναμνήσεις «από τά προηγούμενα χρόνια», αλλά πάλι τόν κατέκλυσε «τό συναίσθημα τής μοναξιάς καί τής εγκαταλείψεως». Καί στήν συνέχεια γράφει:

«Όπως ήμουν ξαπλωμένος στό κρεβάτι, κοιτάζοντας σχεδόν πάντοτε τό ταβάνι τού δωματίου, άρχισα νά περιφέρω τό βλέμμα μου γύρω-τριγύρω. Καί ξαφνικά ανακάλυψα στόν απέναντι τοίχο, στήν επάνω αριστερή γωνία του, μία εικόνα τής Παναγίας πού στήν αγκαλιά της κρατούσε τόν Χριστό. Κάποιος καλός άνθρωπος τήν είχε τοποθετήσει εκεί. Από τήν στιγμή αυτή η Παναγία μας έγινε η συντροφιά μου. Αυτή η απλή εικόνα, πού δέν είχε ιδιαίτερη καλλιτεχνική αξία, ήταν μία πόρτα πού μέ οδήγησε κοντά στήν Παναγία. Κατανόησα καλύτερα τότε τί πάει νά πεί ότι “η τιμή τής εικόνας επί τό πρωτότυπον διαβαίνει”, όπως λένε οι Πατέρες τής Εκκλησίας μας.

Συναισθήματα, σκέψεις, αγωνίες μού έγιναν αντικείμενο εκμυστηρεύσεών μου στήν Παναγία. Εκείνη φαινόταν πώς μέ άκουε. Φυσικά δέν μού μιλούσε, έδειχνε όμως ότι κατανοούσε τήν αγωνία μου. Έτσι, μία ατμόσφαιρα γαλήνης καί ηρεμίας επικράτησε σιγά-σιγά καί ανεπαίσθητα στήν τρικυμισμένη ψυχή μου. Οι ατέλειωτες ώρες τής παραμονής μου στήν εντατική έπαψαν νά είναι εφιαλτικές. Είχα τήν αίσθηση πώς κάποιος, πού μέ αγαπούσε πολύ, βρισκόταν δίπλα μου. Ένωθα τό ζεστό χάδι, από τό χέρι ενός δικού μου ανθρώπου, στό ξερό καί φλεγόμενο από τόν πυρετό μέτωπό μου».

Αυτό τό περιστατικό δείχνει πόσο σημαντικό ρόλο παίζει στήν ζωή μας η Παναγία, ιδίως άν κανείς είχε παρόμοιες εμπειρίες προηγουμένως. Έπειτα, δείχνει τήν μεγάλη αξία τών εικόνων, τών εκκλησιαστικών συμβόλων πού μπορούν νά βοηθήσουν τόν άνθρωπο σέ στιγμές πού είναι αδύνατη άλλη ανθρώπινη βοήθεια. Σέ κάποιο σημείο τού άρθρου του ο αείμνηστος Ευάγγελος Κρουσταλάκης γράφει:

«Οι αναμνήσεις αυτές, αλλά ιδιαίτερα η εμπειρία μου από τήν Παναγία τής εντατικής, αισθάνομαι πώς μέ έχουν συνδέσει στενά μέ τήν εικόνα τής Παναγίας. Έτσι τώρα μπορώ νά νιώσω καλύτερα γιατί τόσο πολλοί άνθρωποι, σέ δύσκολες στιγμές τής ζωής τους, στήν Παναγία προσφεύγουν καί αυτήν επικαλούνται, προσευχόμενοι μπροστά στήν εικόνα της».

Η Παναγία επεμβαίνει στίς πιό δύσκολες στιγμές τής ζωής μας, αρκεί νά ζητήσουμε τήν βοήθειά της.

N. I.

ΠΗΓΗ: ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ – ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ